

Sygnatura akt X U 294/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2020 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z odwołania wnioskodawcy R. M.

od decyzji strony pozwanej Komendanta Głównego Policji w W.

z dnia 3 kwietnia 2018 r., nr (...)

w sprawie R. M.

przeciwko Komendantowi Głównemu Policji w W.

o jednorazowe odszkodowanie

I. zmienia zaskarżoną decyzję Komendanta Głównego Policji w W. z dnia 3 kwietnia 2018 r., nr (...) i przyznaje wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu 30-procentowego uszczerbku na zdrowiu z powodu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w Policji w kwocie 25. 629,00 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć złotych);

II. dalej idące odwołanie oddala,

III. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania,

IV. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt X U 294/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. M. wniósł odwołanie od decyzji Komendanta Głównego Policji w W. z dnia 3 kwietnia 2018 r., nr (...), odmawiającej mu przyznania jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawca podniósł, że na skutek wykonywanych czynności służbowych obarczonych szczególnymi warunkami pracy doznał m.in. uszczerbku na zdrowiu, który wyczerpuje znamiona punktu 27 podpkt 1 lit. d wykazu chorób pozostających w związku z pełnieniem służby do Rozporządzenia MSW z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu. Dalej zaznaczył, że po odejściu ze służby, tj. od dnia 27 lutego 2013 r. pozostaje pod opieką (...) we W..

Strona pozwana w piśmie z dnia 12 kwietnia 2019 r. wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że choroba ujawniona w orzeczeniu Dolnośląskiej Rejonowej Komisji Lekarskiej MSWiA z dnia 21 grudnia 2017 r., nr (...) i opinii biegłych sądowych została wprowadzona do wykazu chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, z tytułu których przysługują odszkodowania, po raz pierwszy w Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu. Pozwana zaznaczyła, że rozporządzenie, o którym mowa, weszło w życie w dniu 1 lipca 2014 r., w związku z czym dotyczyło policjantów pełniących służbę i zwalnianych od dnia 1 lipca 2014 r. Natomiast w wykazie chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, z tytułu których przysługuje odszkodowanie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie wykazu chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, z tytułu których przysługują odszkodowania określone w ustawie, choroba rozpoznana u wnioskodawcy nie figurowała, a tym samym nie przysługiwało mu jednorazowe odszkodowanie.

Na rozprawie w dniu 9 października 2019 r. wnioskodawca wniósł o przyznanie kwoty 30.000,00 zł tytułem jednorazowego odszkodowania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Wnioskodawca R. M. urodził się (...) we W.. Do służby wstąpił w dniu 20 lutego 1996 r. Zajmował stanowiska podinspektora oraz eksperta. Przydział służbowy otrzymał w KGP W..

Dowód:- okoliczności bezsporne.

Od 2013 r. wnioskodawca był systematycznie leczony z powodu nerwicy neurastenicznej związanej ze szczególnymi warunkami służby. U wnioskodawcy utrzymywały się pourazowe symptomy lękowe i psycho-wegetatywne.

Pierwsza wizyta wnioskodawcy w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej MSW we W. (...) miała miejsce w dniu 27 maja 2013 r.

Dowód: - zaświadczenie lekarskie z dn. 13.06.2018 r., koszulka k. 12,

- historia choroby wnioskodawcy, koszulka k. 12.

U wnioskodawcy rozpoznano schorzenie powodujące inwalidztwo w postaci nerwicy upośledzającej sprawność oraz schorzenia współistniejące – nadciśnienie tętnicze II ESC z przerostem lewej komory serca, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa C i L/S z zespołem bólowym bez powikłań neurologicznych, skrzywienie przegrody nosa, przebyte zapalenie opuszki XII-cy, zapalenie błony śluzowej żołądka, refluks żółciowy bez zaburzeń odżywiania, krótkowzroczność obu oczu, przebyte skrzywienie kciuka i palca III ręki lewej, palucha lewego, kolana prawego, mięśni przywodzicieli uda prawego (2003 r.) bez zaburzeń funkcjonalnych, przebytą ekspozycję na propanbutan bez trwałych następstw, hipercholesterolemię.

Wojewódzka Komisja Lekarska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji we W. uznała wnioskodawcę za inwalidę i zaliczyła go do III grupy inwalidzkiej. Stwierdzono, że inwalidztwo istnieje od dnia 27 lutego 2013 r. Inwalidztwo określono jako czasowe i pozostające w związku ze służbą. Ubezpieczony był zdolny do pracy.

Dowód:- orzeczenie nr (...) z dn. 22.10.2013 r. w dokumentacji organu.

Wnioskodawca wystąpił do Komendanta Głównego Policji w W. z wnioskiem o skierowanie na komisję lekarską w celu ustalenia procentowego stopnia uszczerbku na zdrowiu, do jakiego doszło w związku z pełnieniem służby.

Dowód:- raport z dn. 23.09.2016 r. w dokumentacji organu.

Wnioskodawca został skierowany do (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji we W. w celu ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza doznanego wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Dowód: - skierowanie nr (...) z dn. 18.11.2016 r. w dokumentacji organu.

U wnioskodawcy stwierdzono zaburzenia lękowe i depresyjne mieszane F 41 p.2. Komisja Lekarska podległa ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych we W. przyznała ubezpieczonemu 30% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Stwierdzony uszczerbek pozostawał w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Dowód: - orzeczenie RKL nr (...) z dn. 21.12.2017 r. w dokumentacji organu.

Decyzją nr (...) z dnia 3 kwietnia 2018 r. Komendant Główny Policji odmówił wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby, uzasadniając swoje stanowisko tym, że orzeczenie stwierdzające istnienie i stopień doznanego uszczerbku na zdrowiu zostało wydane dopiero w 2017 r., a wnioskodawca służbę pełnił do dnia 27 lutego 2013 r., zatem uszczerbek i jego stopień został orzeczony po upływie 4 lat od zwolnienia ze służby, podczas gdy jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

Dowód: - decyzja z dn. 03.04.2018 r. w dokumentacji organu.

U wnioskodawcy rozpoznano zaburzenia depresyjne i lękowo mieszane. Występowały one u powoda w momencie orzekania przez (...) w dniu 22 października 2013 r., trwały do momentu orzekania przez (...) w dniu 21 grudnia 2017 r. oraz trwają nadal. Schorzenie to pozostawało w związku przyczynowym ze służbą wnioskodawcy w Policji zakończoną w dniu 27 lutego 2013 r. Skutkowało ono zarówno orzeczeniem całkowitej niezdolności do służby w Policji przez (...) w dniu 22 października 2013 r., jak i orzeczeniem (...) dnia 21 grudnia 2017 r. uszczerbku na zdrowiu w wysokości 30%, który powstał nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

Dowód: - opinia biegłych z dn. 15.06.2018 r., k. 13 – 14.

Wysokość przeciętnego wynagrodzenia określona Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 9 lutego 2018 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2017 r. (Dz. Urzędowy Rzeczypospolitej Polskiej – „Monitor Polski” z 2018 r. poz. 187) wynosiła 4.271,51 zł.

W związku z tym, że jednorazowe odszkodowanie pieniężne przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu, obowiązująca stawka za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wynosiła hipotetycznie 854,30 zł (4.271,51 zł x 20%).

Z związku z tym, przy założeniu powstania u wnioskodawcy 30% uszczerbku na zdrowiu, hipotetyczna wysokość jednorazowego odszkodowania wynosiłaby 25.629,00 zł.

Dowód: - pismo z dn. 21.11.2019 r., k. 82.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu co do zasady.

W niniejszej sprawie wnioskodawca R. M. wniósł odwołanie od decyzji Komendanta Głównego Policji w W. z dnia 3 kwietnia 2018 r., nr (...), odmawiającej mu przyznania jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby. Z kolei strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

W pierwszej kolejności należy wskazać na to, iż zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. 2018 r., poz. 1448), do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

A contrario – do postępowań wszczętych po wejściu w życie wskazanej ustawy, zastosowanie znajdują jej przepisy, w tym także przepisy obowiązującego w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 20 maja 2019 r. Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalania uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu (Dz. U. z dnia 30 czerwca 2014 r., poz. 866), wydanego na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Schorzenia, na jakie cierpi wnioskodawca są wskazane w poz. 210 załącznika do Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 r. (Dz. U. z dnia 30 czerwca 2014 r.) jako zaburzenia depresyjno-lękowe, co potwierdza orzeczenie (...) nr Wr – (...) - (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej MSW we W. z dnia 21 grudnia 2017 r.

Podkreślenia wymaga, że przeprowadzone przez organ postępowanie znajdowało umocowanie – jak wynika ze zgromadzonej dokumentacji – w przepisach powołanej ustawy i powołanego rozporządzenia.

Jak stanowi art. 2 w/w ustawy, świadczenia odszkodowawcze przysługują:

- 1) funkcjonariuszowi Policji, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Celno-Skarbowej, zwanemu dalej "funkcjonariuszem", który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku albo choroby;
- 2) członkom rodziny funkcjonariusza, który zmarł wskutek wypadku albo choroby.

Jak zaś wynika z art. 4 w/w ustawy, za chorobę uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w środowisku służby albo chorobę, która została wymieniona w wykazie chorób pozostających w związku z pełnieniem służby, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 1 albo 2. Za uszczerbek na zdrowiu doznany wskutek wypadku albo choroby, zwany dalej "uszczerbkiem na zdrowiu", uznaje się:

- 1) stały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, albo
- 2) długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przez który należy rozumieć takie naruszenie fizycznej lub psychicznej sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, jednak rokuje poprawę.

Stopień uszczerbku na zdrowiu ustala się w procentach, przy czym suma procentów uszczerbków ustalonych dla poszczególnych uszkodzeń nie może przekraczać 100%.

Przepis art. 9 w/w ustawy stanowi, że jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby:

- 1) doznał uszczerbku na zdrowiu lub zmarł wskutek wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku;
- 2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby;
- 3) zmarł wskutek choroby w ciągu 3 lat od dnia ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby, nie później jednak niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie zasadniczo wokół dwóch zarzutów organu.

Pierwszy dotyczył tego, iż orzeczenie stwierdzające istnienie i stopień doznanego uszczerbku na zdrowiu zostało wydane dopiero w 2017 r., a wnioskodawca służbę pełnił do dnia 27 lutego 2013 r., zatem uszczerbek i jego stopień został orzeczony po upływie 4 lat od zwolnienia ze służby, podczas gdy jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz albo funkcjonariusz zwolniony ze służby doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby. W ocenie Sądu organ twierdził, że roszczenie wnioskodawcy przedawniło się.

Na okoliczność ustalenia, czy stwierdzony u wnioskodawcy orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 21 grudnia 2017 r. uszczerbek na zdrowiu (zaburzenia lękowe i depresyjne mieszane, 30%) pozostawał w związku przyczynowym ze służbą wnioskodawcy zakończoną w dniu 27 lutego 2013 r., czy wskazany uszczerbek na zdrowiu powstał nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby, a jeśli faktycznie stwierdzony u wnioskodawcy ww. orzeczeniem uszczerbek pozostawał w związku z pełnieniem przez niego służby i powstał nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby czy taki właśnie uszczerbek na zdrowiu doznał wnioskodawca (w takiej wysokości) w związku z pełnieniem służby, a jeśli nie, to w jakiej wysokości, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów psychiatry oraz psychologa klinicznego.

Biegli sądowi rozpoznali u wnioskodawcy zaburzenia depresyjne i lękowo mieszane i stwierdzili, że występowały one u powoda w momencie orzekania przez (...) w dniu 22 października 2013 r., trwało do momentu orzekania przez (...) w dniu 21 grudnia 2017 r. oraz trwa nadal. Schorzenie to pozostawało w związku przyczynowym ze służbą wnioskodawcy w Policji zakończoną w dniu 27 lutego 2013 r. Skutkowało ono zarówno orzeczeniem całkowitej niezdolności do służby w Policji przez (...) w dniu 22 października 2013 r., jak i orzeczeniem (...) dnia 21 grudnia 2017 r. uszczerbku na zdrowiu w wysokości 30%, który powstał nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby.

W związku ze zgłoszeniem przed Komendanta Głównego Policji zastrzeżenia do opinii biegłych w postaci nieprecyzyjnego określenia daty wystąpienia uszczerbku na zdrowiu, Sąd przeprowadził dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych lekarza psychiatry oraz psychologa klinicznego.

Zdaniem biegłych za datę wystąpienia uszczerbku na zdrowiu można przyjąć datę pierwszej wizyty wnioskodawcy u psychiatry, w czasie której zdiagnozowano schorzenie pozostające w związku przyczynowym ze służbą wnioskodawcy w Policji, czyli datę 27 maja 2013 r.

Przedmiotowe opinie są w ocenie Sądu spójne, logiczne i wyczerpujące. Biegli szczegółowo opisali materiał stanowiący podstawę ich konkluzji. Z treści opinii wynika, że powstała ona w oparciu o badanie i wywiad z wnioskodawcą, po dokładnym zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy zawartą w aktach sprawy.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem

dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Mając na względzie powyższe Sąd nie znalazł podstaw, by negować stanowisko biegłych, prezentowane przez nich w przedstawionej w sprawie opinii. W ocenie Sądu odpowiedzi na zastrzeżenia organu w sposób wyczerpujący i kompletny wyjaśniają powstałe wątpliwości.

W tym miejscu Sąd pragnie wskazać, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lutego 2016r. sygn. akt XIII Ga 764/15: „Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (post. SN z 19 sierpnia 2009 r., III CSK 7/09, Legalis). Ustalenia, wymagające wiadomości specjalnych, aby mogły stać się składnikiem materiału dowodowego poddawanego ocenie, muszą przybrać formę określoną w art. 278 i n. k.p.c., to znaczy postać opinii biegłego (biegłych) lub odpowiedniego instytutu. (...) Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne; posiadanie takich kompetencji ułatwia jedynie ocenę opinii biegłego (wyr. SN z 26 października 2006 r., I CSK 166/06, Legalis). (...) Opinia biegłego nie ma w sprawie znaczenia rozstrzygającego i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla jej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegły wyraża opinię o tej części materiału dowodowego, którą wskazuje dla celów jej wydania sąd, nie dokonuje natomiast wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy, co jest obowiązkiem sądu orzekającego (wyr. SN z 12 lutego 2015 r., IV CSK 275/14, Legalis). Jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu na podstawie całego zebranego w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, konieczne jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny, przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków. Jeżeli opinia biegłych wymogów tych nie spełnia, wniosek strony o powołanie innych biegłych uznać należy za zasadny. (...) Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To strona powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (wyr. SN z 16 września 2009 r., I UK 102/09, Legalis). Należy uznać, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, ale ma obowiązek dopuszczenia takiego dowodu wówczas, gdy zachodzi tego potrzeba (...) (wyr. SN z 1 września 2009 r., I PK 83/09, Legalis).” W konsekwencji stwierdzić należy, iż to wyłącznie od Sądu zależy, którą z wydanych opinii uzna za wiarygodną i podzieli jej stanowisko, po wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego i cech opinii, o których wyżej mowa.

Ponadto, wbrew stanowisku pozwanego organu, roszczenie odwołującego się nie uległo przedawnieniu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r., sygn. akt II UK 23/07, po uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2002 r., sygn. akt P 5/01 (Dz.U. Nr 78, poz. 713, opublikowanym w dniu 19 czerwca 2002 r.) niekonstytucyjności art. 32 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 9-11 tej ustawy) ma charakter świadczenia z ubezpieczenia społecznego i nie podlega przedawnieniu. Zgodnie z zasadą równości wobec prawa za nieulegające przedawnieniu uznać należy również per analogiam roszczenia oparte na przepisach ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Poza tym – nawet gdyby przyjąć, że roszczenie wnioskodawcy ulega przedawnieniu w terminie 3 lat od dnia jego wymagalności, to w ocenie Sądu Rejonowego nie sposób przyjąć, by roszczenie stało się wymagalne przed ustaleniem wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu, co nastąpiło mocą Orzeczenia (...) nr (...) Dolnośląskiej Rejonowej Komisji Lekarskiej MSW we W. z dnia 21 grudnia 2017 r., w którym stwierdzono u R. M. 30-procentowy uszczerbek na zdrowiu z powodu zaburzeń lękowych i depresyjnych mieszanych pozostających w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby.

Jak wynika z art. 13 w/w ustawy, do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji przyznającej odszkodowanie. Kwotę jednorazowego odszkodowania lub jego zwiększenia zaokrągła się do pełnych złotych w górę.

Wysokość jednorazowego odszkodowania należnego powodowi w przypadku uznania jego roszczenia co do zasady wyliczona na dzień wydania decyzji była w niniejszej sprawie bezsporna i wynosiła 25.629,00 zł.

Odnosząc się z kolei do drugiego zarzutu strony pozwanej, iż schorzenie wnioskodawcy nie figurowało w wykazie chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, podkreślić należy, że zgodnie z cytowanym wyżej art. 48 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadu lub choroby pozostających w związku ze służbą, ustawa ta, pomimo jej obowiązywania w dacie zwolnienia wnioskodawcy ze służby, nie ma w niniejszej sprawie zastosowania. Okoliczność ta wynika nie tylko bezpośrednio z treści powołanego przepisu, ale również – choć pośrednio - z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 sierpnia 2018 r. (sygn. akt III UK 48/17). W treści tego wyroku Sąd potwierdził bowiem, że literalna wykładnia powołanego przepisu wskazuje, że datą wyznaczającą reżim prawny jest moment wszczęcia postępowania o świadczenie (odszkodowanie). Sąd wskazał również, że istnieje reguła pierwszeństwa wykładni językowej, jeśli znaczenie językowe jest jasne, to nie ma potrzeby sięgania po inne, pozajęzykowe metody wykładni. Nie powinno się bowiem – jak wskazał SN – sięgać do wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, „o ile na horyzoncie nie pojawiają się silne argumenty przeciwstawne”. Wprawdzie w powołanym wyroku Sąd Najwyższy uznał za konieczne dokonanie wykładni celowościowej i systemowej, uczynił to jednak z uwagi na okoliczność, iż w nowej ustawie sytuacja prawna funkcjonariuszy, którzy ulegli wypadkowi w drodze do (z pracy) była gorsza w porównaniu z ustawą obowiązującą w okresie, w jakim doszło do wypadku. Ta istotna okoliczność w postaci niezachowania przez nową ustawę w zakresie wypadków w drodze do i z pracy „standardu ochrony prawnej, jakiego może się domagać funkcjonariusz ze strony ustawodawcy” skłoniła Sąd Najwyższy do sięgnięcia do reguł pozajęzykowej wykładni prawa.

W niniejszej sprawie nie ma potrzeby sięgania do wykładni innej niż językowa. Co więcej – to nowa ustawa i wydane na jej podstawie przepisy rozporządzenia zapewniają funkcjonariuszom szerszą ochronę prawną w zakresie związanych ze szczególnymi warunkami służby uszczerbków na zdrowiu psychicznym. Jak wynika z analizy kolejnych załączników do rozporządzeń wskazujących rodzaje chorób, których wystąpienie w związku ze służbą uprawnia do jednorazowego odszkodowania, dopiero w nowszych przepisach ustawodawca szeroko uwzględniła konsekwencje służby dla zdrowia psychicznego, w przeszłości niedocenione i ograniczone do najcięższych przypadków. Jest to konsekwencją rozwoju i upowszechnienia wiedzy na temat konsekwencji trudnych warunków służby dla zdrowia psychicznego funkcjonariuszy. Skoro zatem zapewnienie odpowiedniego standardu ochrony funkcjonariuszy, którzy doznali uszczerbków w drodze do i z pracy stanowi zdaniem Sądu Najwyższego – z czym Sąd Rejonowy w pełni się zgadza – na tyle istotną okoliczność, że uprawnia do sięgnięcia do pozajęzykowych metod wykładni przepisu w/w art. 48 ustawy, pomimo jego jasnego i niebudzącego wątpliwości znaczenia, to tym bardziej uznać należy, że w sytuacji, gdy to nowa ustawa zapewnia szerszą ochronę, a przepis art. 48 ustawy nakazuje jej stosowanie, nie ma podstaw by odstąpić od reguł wykładni językowej w przypadku roszczeń funkcjonariuszy, którzy – jak wnioskodawca - doznali w związku ze służbą uszczerbku na zdrowiu.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd – obok opinii biegłych - skorzystał również z dowodu z dokumentów (w szczególności akt orzeczniczych organu oraz dokumentacji medycznej wnioskodawcy), których wiarygodność i

autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron jako zbędny i niecelowy, z uwagi na nieposiadanie przez strony specjalistycznej wiedzy medycznej, niezbędnej w niniejszej sprawie.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie I sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję Komendanta Głównego Policji w W. z dnia 3 kwietnia 2018 r., nr (...) i przyznał wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu 30-procentowego uszczerbku na zdrowiu z powodu choroby pozostającej w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w kwocie 25.629,00 zł. W związku z tym, dalej idące powództwo w punkcie II sentencji wyroku oddalono.

O kosztach sądowych, jak w punkcie III sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 102 kpc w zw. z art. 100 kpc, uznając, że wnioskodawca jedynie w nieznacznej części uległ stronie pozwanej, a orzeczenie o kwocie należnej wnioskodawcy zostało oparte o wyliczenie strony pozwanej, na które to wyliczenie wnioskodawca niezwłocznie wyraził zgodę, po uzyskaniu informacji o rzeczywistej kwocie odszkodowania.

O kosztach sądowych, jak w punkcie IV sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 98 oraz art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 785), w z związku z czym koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.